

BELLA ISTVAN

**Áni Máni
naptára**

Rajzolta :

KISS ILONA

Szerkesztette :

Tóth Erzsébet

Beköszöntő

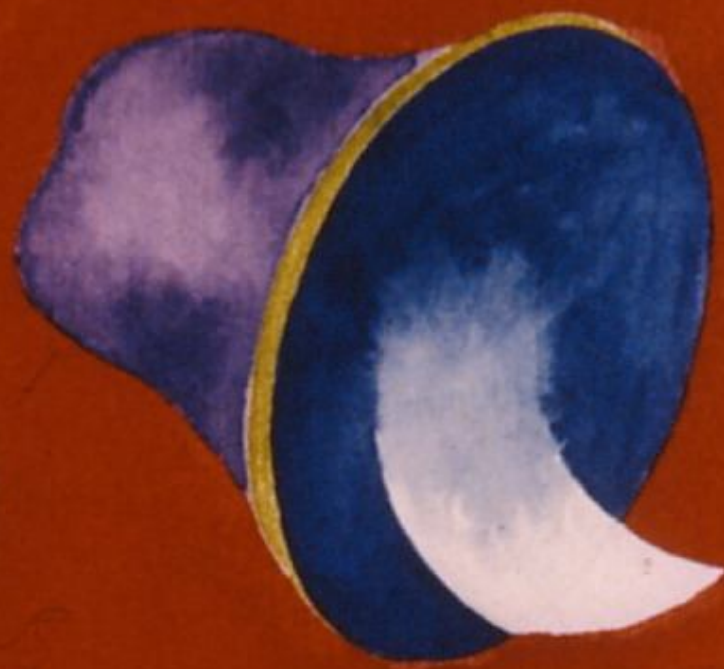
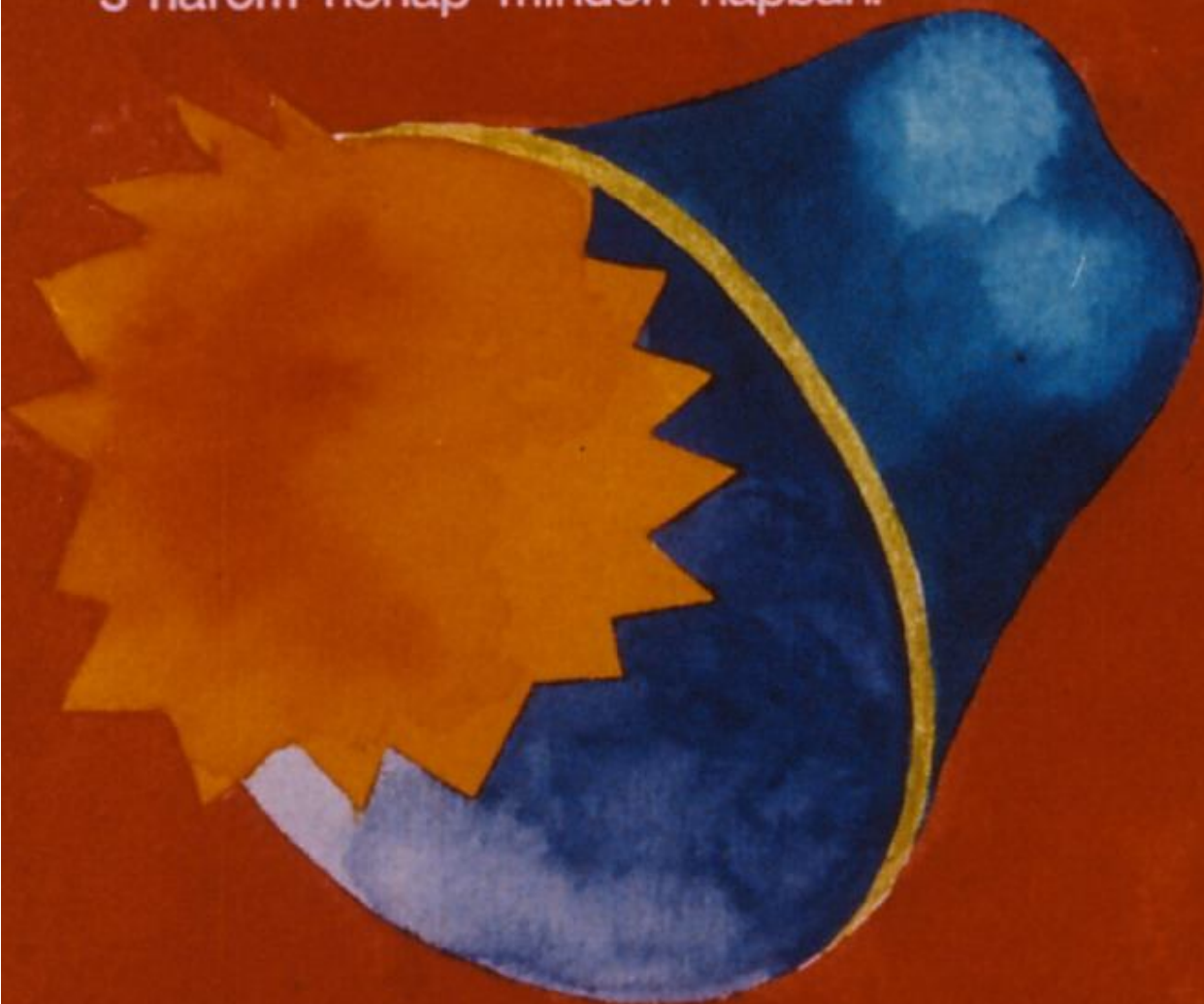
Az Áni Máni naptár
nem afféle napkaptár,
ahol úgy zöngicsélnek
a napok, mint a méhek;

Nem is kalendárium,
négy évszak-almárium,
hol egymás hegyén-hátán
porlik hó, szél, szivárvány.

De: ingyom-bingyom-dáridó,
és: dini-dana-rádió,
minden hóban három nap van,
s három hónap minden napban.

Napja, holdja este kél,
éjfélkor kondul a dél,
és bár sose esteledik,
minden estje reggeledik.

Január

Január, január,
te hómolnár jaguár,
(ahogy Karinthy Frigyes
s Mici Mackó hireli ezt.)

Jársz az utcán, somolyogsz,
lisztes mancson sompolyogsz,
karmaid is behúzod,
csak azt halljuk, hogy szuszogsz;

Néha a hónak hahózol,
s visszhangjában ringatózol,
egyik talpad a Bakonyban,
másik a Tiszában csobban,

mancsod ama napkeleti
ég kerekét megtekeri,
nyekeg, sugárzik a nap,
-ledarálod a havat.

Február

Február, február,
mért nem vagy te febuár ?
Hogyha febuár volnál,
fene fenevad volnál.

De csak játszanál velem,
nagy szádba dugnám fejem,
föl is lépnénk Irkutschkban
a Szökőév Cirkuszban.

Ahogy ezt elgondolom,
a plakátot rajzolom
a jégbetűs ablakokra:
„Szenzáció! Csak Ma! Csak Ma:

Február huszonkilence –
dikén, négy évben csak egyszer:
Áni Máni Idomár,
s a félelmes Február.”

Március

Március, március,
meztéllábas Dárius,
te áruháas királyfi,
ki hozzánk jössz megszállni.

Ruhád ugyan ringyes, rongyos,
jéggel fércelt és hófoltos,
de én tudom, lábnyomodban
arany gyullad, virág csobban.

Rossz gúnyád, ha leveted,
fölruháznak az egek,
válladra a kivirágzott
aranyeső szó palástot.

Jobbodban ág - jogarbarka.
Balodban nap - aranyalma.
És mert fénylik és ragyog:
koronád a homlokod.

Április

Április, április,
te eső- és nappisis,
te szivárvány-csoboló,
égi-földi csodató.

Hogyha benned gázolok,
mindenfélét álmodok,
mosolygok meg sirok is.
Bölcső lesz a sirom is.

De az még oly messze van.
Ég, föld meg bevetve van,
ég-makkal, meg föld-maggal,
szöcske és fényflikflakkal.

En is tótágast állok.
Új világot csinállok.
Fönt a lent, és lent a fönt;
alul ég, fölül a föld.

Május

Május, május, májusolsz,
dolgozik a nyárfasor,
üzemelget a hárs is,
illatgyár az akác is.

Minden fán zöld baldachin,
benne az ég fia ring,
azért az a nagy sátor,
hogy fölnojjon magától.

Egekből most földrefut,
s itt virágzik a Tejút.
Ó, ha az az almafa
vállaimra hajlana,

fehér ködei között,
mintha éj s nappal között
mennék, zúgna a csoda,
zenés orgonabuga.

Június

Június, június,
a világból ki ne fuss,
ábécé és egyszeregy,
virágbécé s meggyszeregy.

Ha akarsz látni szépet,
rekesszük el a rétet,
mint a tenger, nól, dagad,
fütő és gizgazpatak.

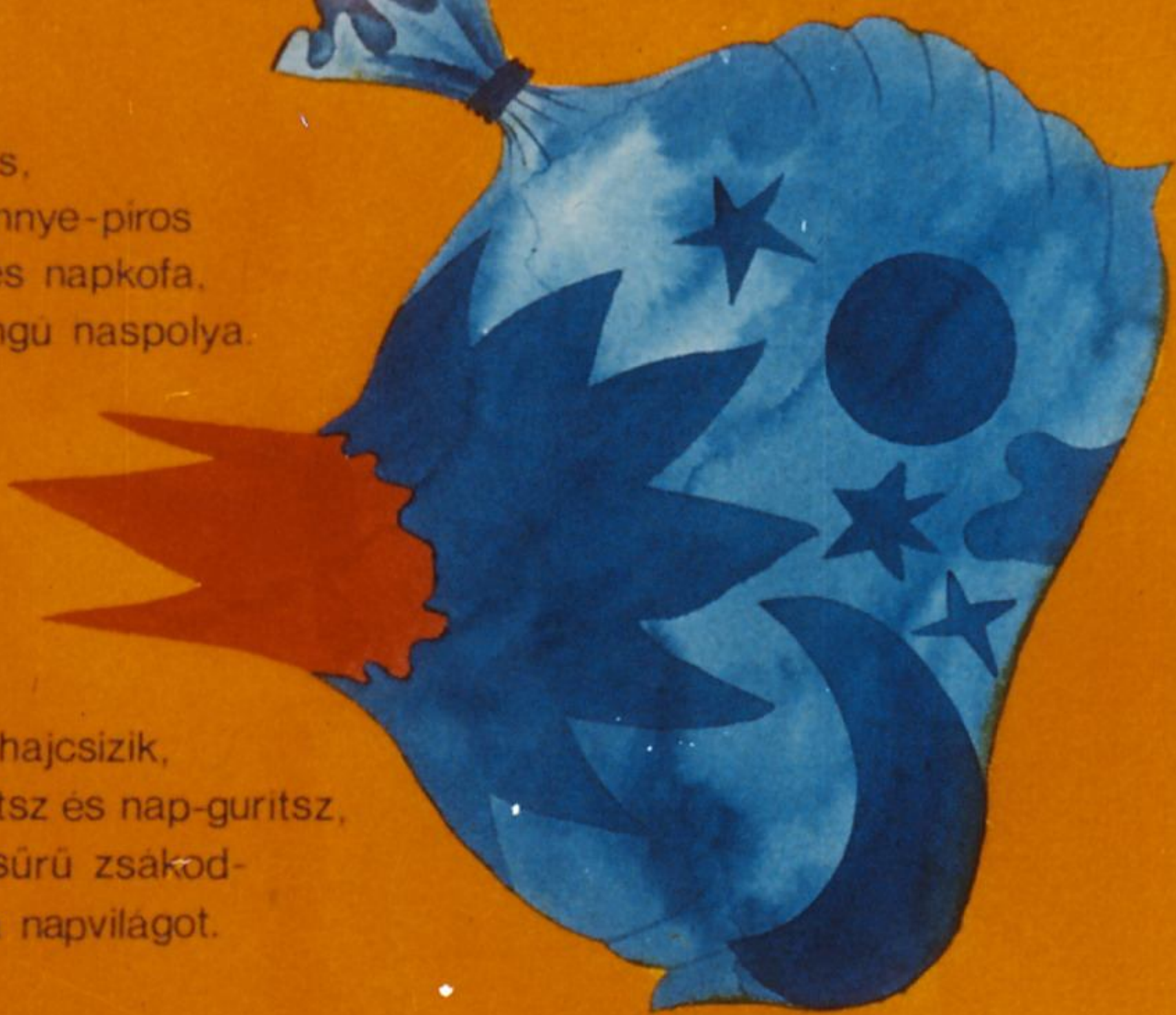
Elobb még bokádig ért,
most térdedig ér a rét,
pityangbuborekokat
fúj szélszálon a nap.

Te meg, ha jót is akarsz,
meríts ki egy sugarat.
Fújj rá, s mondjad: Ersze már!
Szállj el, katicasugár!"

Július

Július, július,
te görögdinnye-piros
holdárus és napkofa,
ráspolyhangú naspolya.

Míg a világ hajcsizik,
hold-görgetsz és nap-guritsz,
a sötétbe, sűrű zsákod-
ba kötöd a napvilágot.

Reggel aztan mindent kiraksz,
kinyit a napvilagpiac.
„Ilyen meg sohase volt,
ingyen van a nap,a hold!

Jöjjenek jó emberek,
fényesseget vegyenek,
ráadásnak egy csupafüst,
szegény, holdbéli hegedus.”

Augusztus

Augusztus, augusztus,
búsaknak vigszápasszus,
bár bukszánk csak bukszus-
level, nem élni luxus.

Nappal tobárka ringat,
éjjel csillag viditgat
s én urtornázom - úgy ám! -
a göncölszekér rudján.

S az a sok hulló csillag,
mi szemedbe villantgat,
mind enyém és az álom
partján én kacsázom

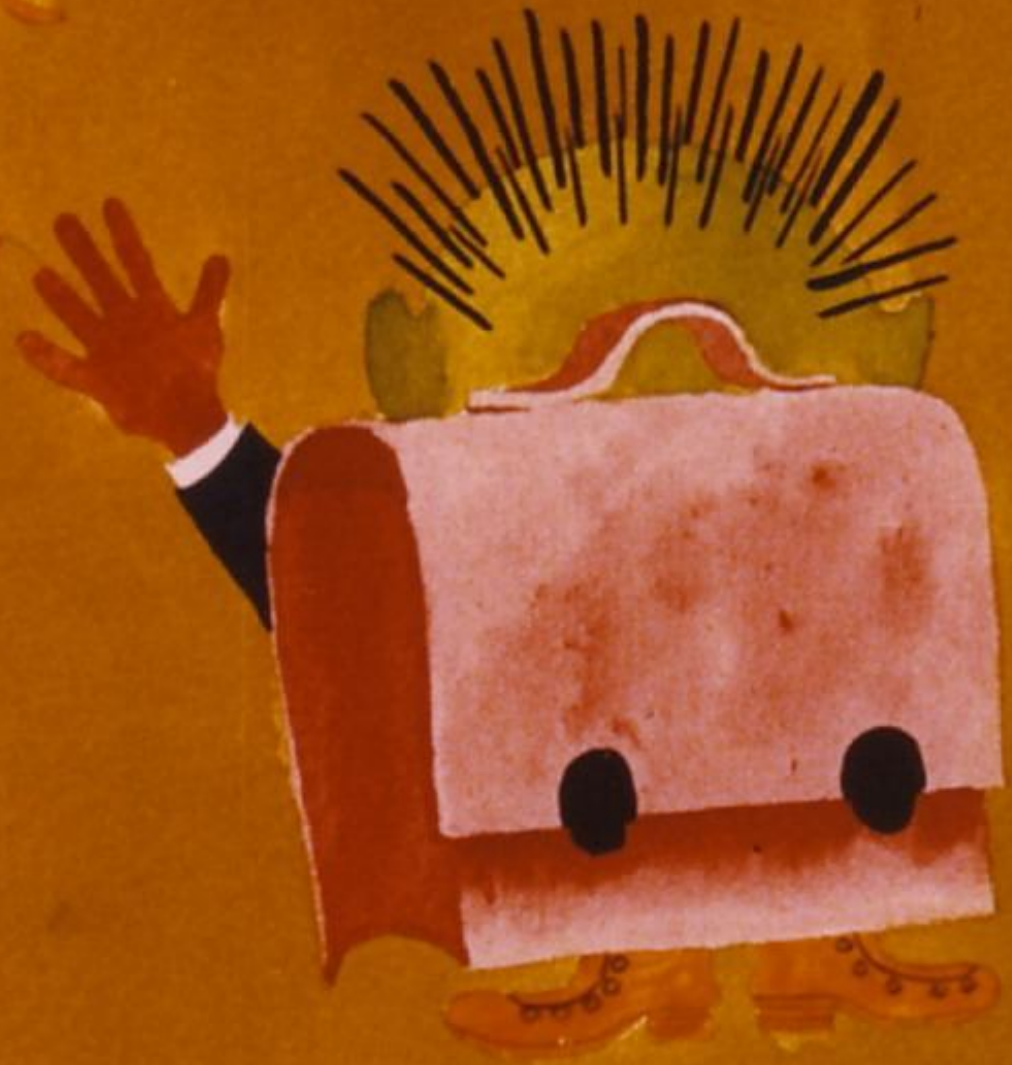
minddel a tükrös éjben.
Oldalt hajolva nézem
ahogy kavicsként pattogva
szállnak a sima habokba.

Jó a fának – ezt sirja –
se tolla, se papírja,
levelét teleírja,
szél a szagos radírja.

Szeptember

Szeptember, szeptember,
elindul a kislembor,
csudálgat: mennyi ákom-
bákom betű a fákon.

Olvasni is tud – lombja
az eget szótagolja,
s hogy számol: hatszor három
veréb csücsül az ágon.

Ha én egyszer fa lennék,
iskolába nem mennék,
az ég lenne az irkám,
mindennel teleírnám.

Október

Október, október,
te vidám, sose sóher
fiú, dűsak közt gazdag
boldog, ki ad, mert adhat.

Szakitsz fényizű fürtöt,
pincéink teletöltöd.
S bár fogytán fényed e földön,
meleget, napot adsz kölcsön.

S ha már nem marad semmid,
nekiállsz föstögetni:
bokrot és fát pingálgatsz.
Minden kert őszi tárlat.

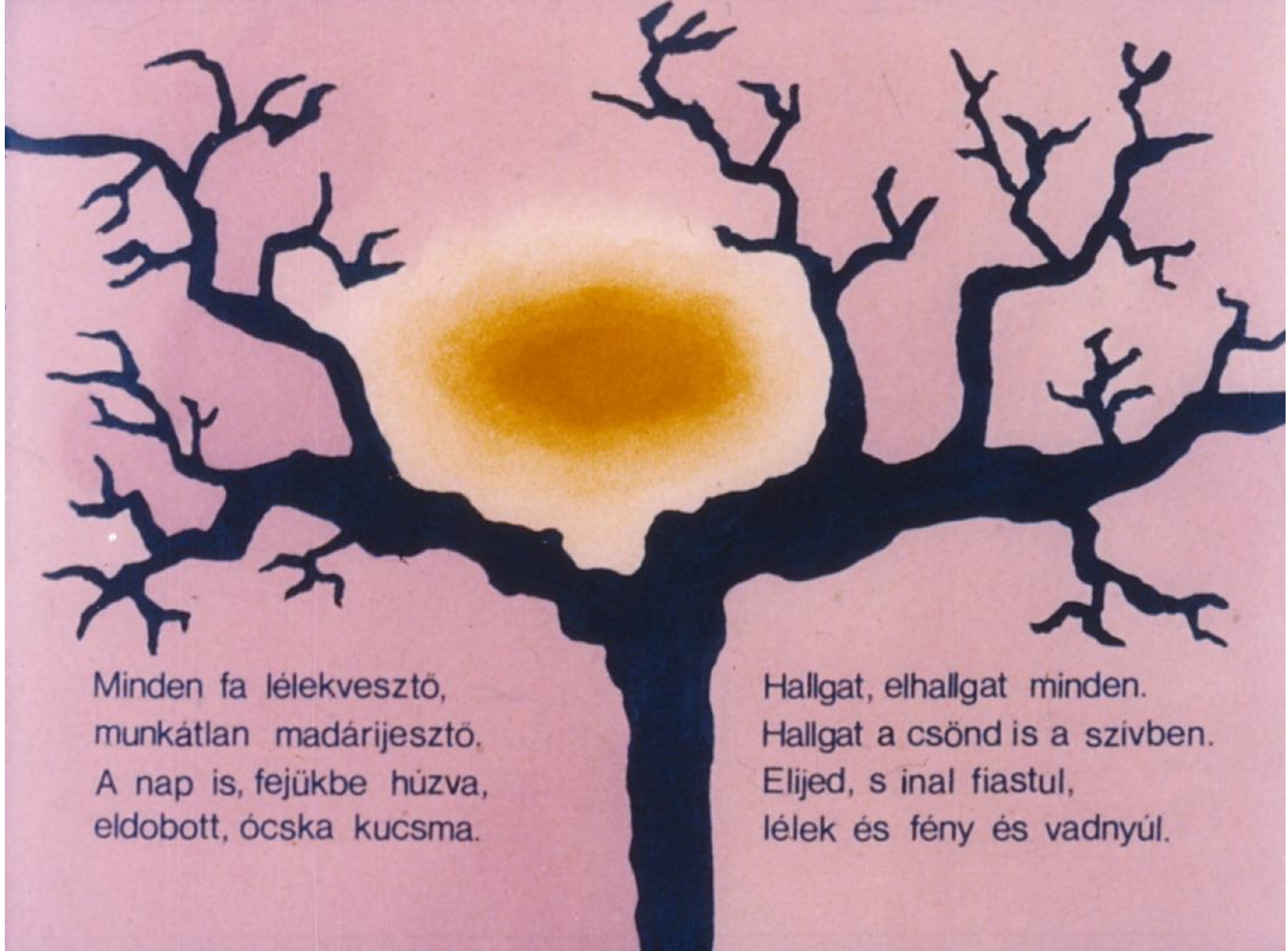
Picasso ámul: „Ó, mester!
Mennyi szép pacni, hó-este,
lilanyár, kislibasárga
tavasz van palettájába!”

November

November, november,
megérik a ködkender,
a dér is learatva,
pereg a zuzmara magva.

Csupasz karok a gallyak,
rászáradnak a varjak.
Vacogó fekete rongyok
lobognak, mint a gondok.

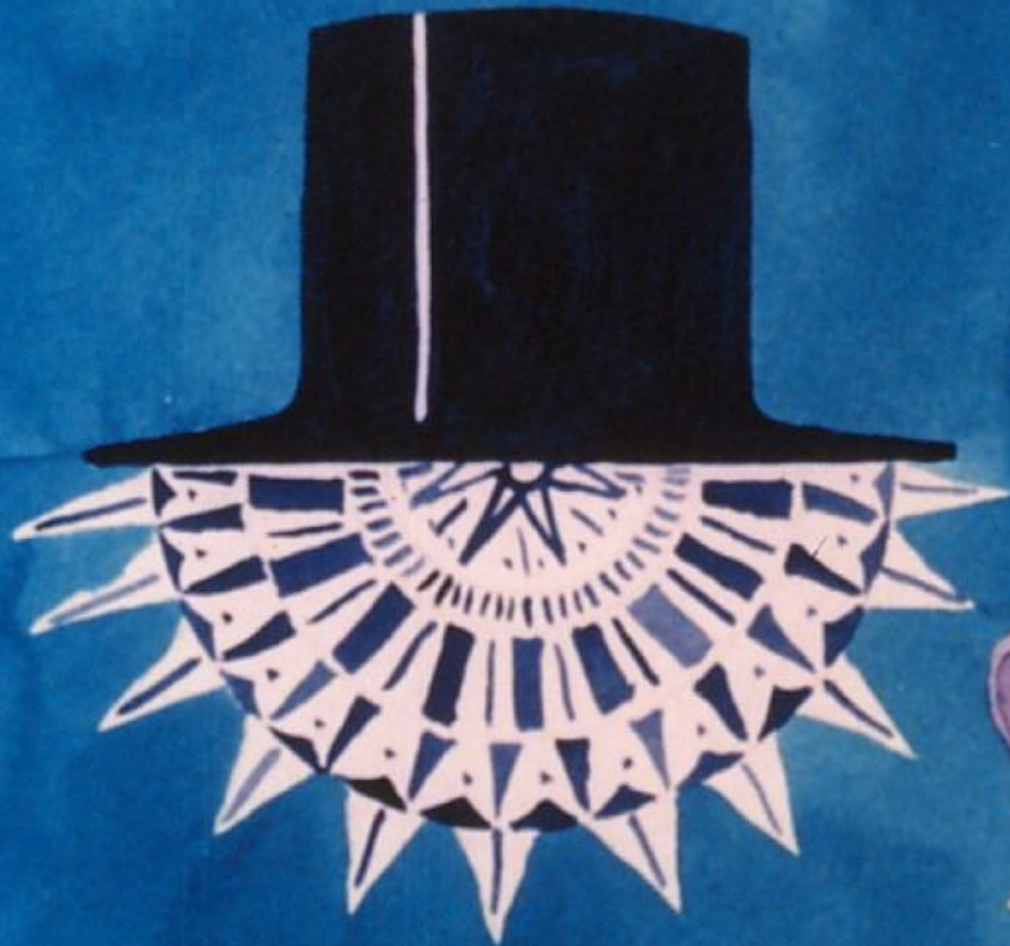

Minden fa lélekvesztő,
munkátlan madárijesztő.
A nap is, fejükbe húzva,
eldobott, ócska kucsma.

Hallgat, elhallgat minden.
Hallgat a csönd is a szivben.
Elijed, s inal fiastul,
lélek és fény és vadnyúl.

December

December, december,
földreszál a hóember,
az utcán az első hópár,
Ádám és Éva lófrál.

Ádám fehéren izzik.
Éva hűvös és pisszig.
„Mit legyünk az Édenbe?
Menjünk inkább Ádenba!”

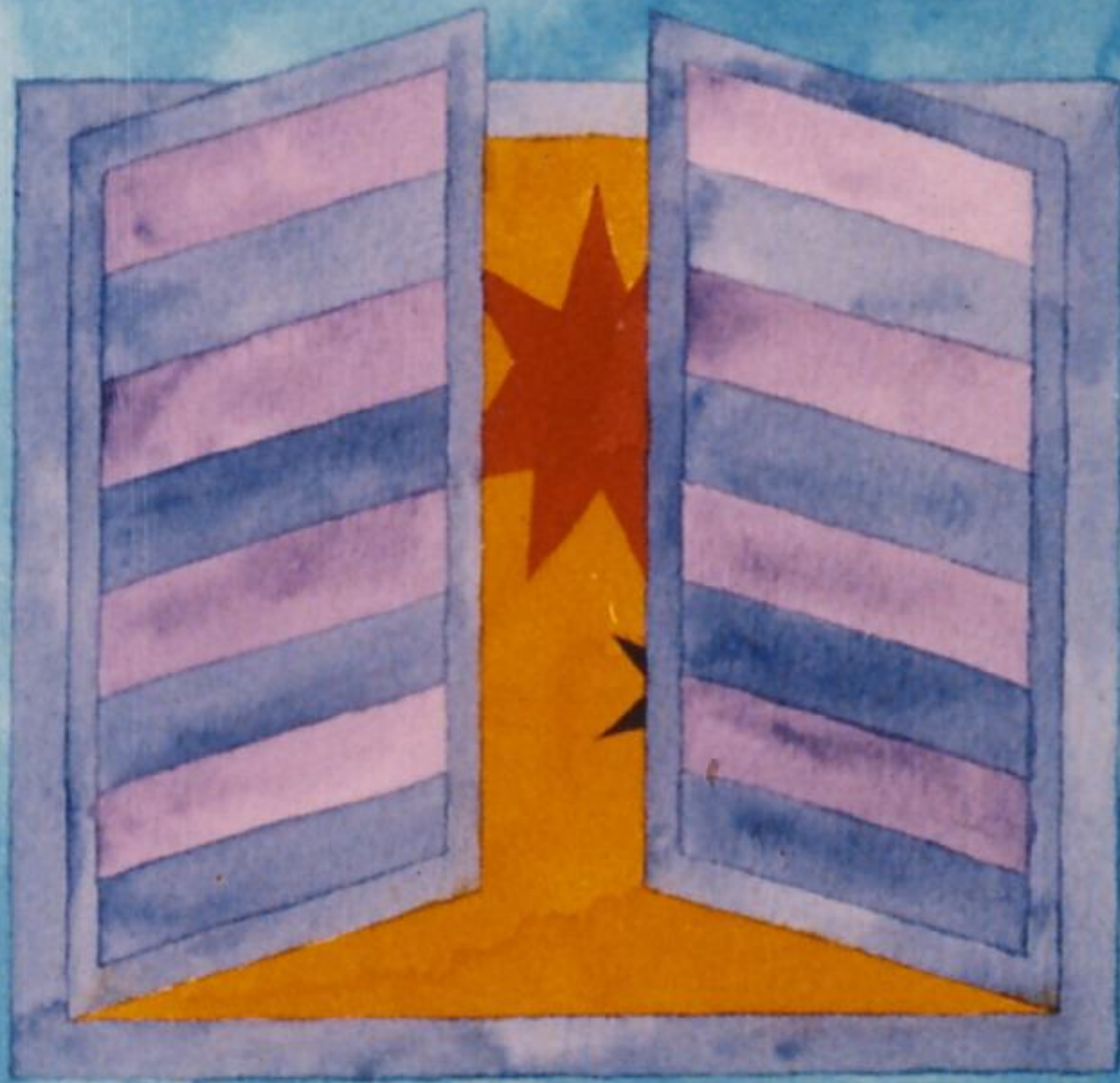

Ádám bosszús, de hallgat.
Vesz vállára siralmat.
Örökös körforgásra
vettetik, szegény pára,

most hó, aztán eső lesz,
meg dér, tűszálon könnycsepp,
s így köröz föl-le, föl-le,
földről égbe, égből a földre.

V É G E

Magyar Diafilmgyártó Vállalat

1982

30 □

MS 82063